

Anna el sem tudta képzelni, mi lehet az a kiszehajtás, de kíváncsian várta, hogy kiderüljön. Hamarosan egy csapat népviseletbe öltözött lány közeledett, köztük Vera. Ember nagyságú, menyecskeruhába öltöztetett szalmabábut hoztak, és énekeltek. A kislányok csatlakoztak a csapathoz, és velük együtt a falu melletti kis folyóhoz mentek.

Ott Vera megölelte Annát, aki azt kérdezte:

- Tulajdonképpen mit csináltok itt?
- Leúsztatjuk ezt a szalmabábut a folyón – mutatott a víz felé Vera.
- Ó, szegény! – sajnálkozott Anna.
- Ne bánd! Ez a baba a kiszé, aki a betegséget és a telet jelképezi, aminek ezzel véget vetünk!

Közben Dóri egy marék vizes szalmát hozott a bábuból.

– Dörzsöld meg az arcod te is, ha nem akarsz szeplőket – nyújtotta Anna felé, aki félénken vette el a szalmát, és egy kicsit az arcához érintette.

– Én igazából szeretnék szeplőket – mosolygott.

A nagylányok közben vízre dobták a bábút, és így kiáltoztak:

Haj, ki kisse, haj! Kidobjuk a betegséget, behozzuk az egészséget!

Bolha, tetű, mind lehulljon! Tyű!

Vera a kislányok felé fordult.

– Tudtátok, hogy ma kezdődik a nagyhét?

– Tényleg „nagy”, mert újra együtt lehetünk – mosolygott az unokatestvéreire Anna.

– Igen, de nemcsak azért, hanem tényleg nagyhétnek hívják, mert a Biblia szerint Jézust ezen a héten fogták el, és feszítették keresztre. Jövő vasárnap, húsvétkor azt ünnepeljük, hogy feltámadt, ahogy a természet is újjászületik.

– Jaj, Vera egy igazi okostojás – súgta Anna fülébe Dóri, és nagyot kuncogott.

– Délután egyébként villőzni is megyünk – folytatta Vera. – Újra végigjárjuk a falut, de most jönnek a fiúk is! Zöld ágakat viszünk magunkkal, ami a tavasz érkezését jelképezi. Ha van kedvetek, jöhettek ti is! – kacsintott rájuk.

Persze hogy volt kedvük menni! Kora délután Anna és Dóri a néptáncos gyerekekkel együtt indultak villőzni és zöldágazni. Igazi tavaszi napsütésben sétáltak keresztül a falun, és felszalagozott fűzfaágakkal köszöntötték a jó időt. A fiúk nagyokat nevettek, és fűzfasípjaikat fújták. A tilinkók olyan hangosan szóltak, hogy hangjukat talán még a túlvilágon is meghallották. Anna és Dóri szép fehér koszorút kapott, és együtt énekeltek a nagyobbakkal a *Bújj, bújj zöld ág* kezdetű dalt.

Amikor hazaértek, még mindig a dalt dúdolgatták. Nagymama épp akkor érkezett meg a virágszentelésről, karjában nagy csokor barkával. Amikor meglátta a gyerekeket, így üdvözölte őket:

- Gyertek csak, kislányok, hadd csapkodjalak meg benneteket cicabarkával! – nevetett.
- Szép kis fogadtatás – gondolta Anna, de nem mert ellenkezni. Nagymama finoman megsuhintotta a hátukat a szentelt barkával.
- Maradjatok erősek és egészségesek! – kívánta, aztán jól megölelte őket.